

Arrest

nr. 316 493 van 14 november 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2024 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. RAHOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 15 augustus 2023 België binnen met een paspoort en verzoeken op 17 augustus 2023 om internationale bescherming. Op 31 mei 2024 beslist de adjunct-commissaris ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...) 1978 geboren in Tunia, een gehucht van de gemeente Piendamó (departement Cauca). Daar groeide u op. Nadat u de middelbare school had afgewerkt verhuisde u naar Cali (departement Valle del Cauca), waar u zou wonen tot u Colombia verliet. U hangt de katholieke strekking van het christendom aan en hebt geen politieke activiteiten. Uw vader overleed aan een natuurlijke oorzaak in 2023, uw moeder rond het jaar 2000. U hebt vier broers en zeven zussen die nog in leven zijn – een achtste overleed op erg jonge leeftijd. Uw broers en zussen wonen nog allemaal in Colombia, behalve één zus die in Alaska (Verenigde Staten) woont. Uw echtgenoot L. C. M. C. (...) kwam samen met u naar België en diende net als u een verzoek om internationale bescherming in. U en L. C. (...) hebben een minderjarige dochter genaamd A. I. M. N. (...), die zich bij jullie in België bevindt. U hebt ook meerderjarige dochter genaamd L. F. (...) uit een eerdere relatie. Zij bevindt zich nog in Colombia met haar eigen dochter.

U hebt een diploma in dactyloscopie. U werkte vanaf het jaar 2000 in het Colombiaanse gevangeniswezen, tot u in 2021 met pensioen ging. De laatste vijf jaar daarvan werkte u als cipier in het Penitentiair Centrum Cali.

Op 16 maart 2023 werd ingebroken in jullie huis, waarbij vooral waardevolle objecten werden geroofd, onder andere gsm's. U legde klacht neer.

Eind april 2023 begon u telefonische bedreigingen te ontvangen in de vorm van sms'en, oproepen, audioberichten en foto's. Begin mei trok u naar het Openbaar Ministerie om er klacht neer te leggen. Daar werd u aangeraden om het land te verlaten.

U kreeg ook politiebescherming toegekend, maar die was eerder beperkt en na een zekere tijd maakte een personeelstekort ook daaraan een einde. Ondertussen gingen de telefonische bedreigingen verder. U zag in dat deze bedreigingen verband hielden met uw vroegere werk in de gevangenis, waar u regelmatig gedetineerden op de tenen trapte door smokkelwaar in te houden. Als gevolg van de bedreigingen besliste u uiteindelijk om Colombia te verlaten.

U reisde naar België per vliegtuig, met tussenstops in Panama-Stad en Madrid. U bereikte het Belgische grondgebied op 15 augustus 2023 en diende op 17 augustus een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In het opvangcentrum waar u verbleef werd uw dochter het slachtoffer van een poging tot aanranding door enkele Palestijnse jongens. Zij kende daarna ernstige psychologische problemen en ondernam een poging tot zelfdoding.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te worden vermoord door de personen die u bedreigden.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw echtgenoot en dochter, de identiteitskaart van uw man, de geboorteakte van uw dochter, jullie huwelijksakte en uw kaart van de Internationale Wetenschappelijke Onderneming voor Dactyloscopie. U legt ook kopieën neer van volgende documenten: uw arbeidskaart van de Inpec (Nationaal Penitentiair en Gevangenisinstituut), een klacht bij het openbaar ministerie, uw identiteitskaart, diverse krantenartikels, enkele documenten en foto's betreffende de politiebescherming die u gedurende enige tijd ontving en uw Belgische huur- en arbeidscontracten. U legt ook een USB-sleutel neer met daarop persvideo's van moorden op werknemers van de Inpec en audio-opnames van telefonische bedreigingen die u ontving.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer specifiek kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van uw beroep als cipier meer dan een jaar na uw pensioen bedreigingen begon te ontvangen en dat u als gevolg daarvan een ernstig risico loopt bij terugkeer naar Colombia.

Ten eerste weet u niet wie u concreet vreest in Colombia, wat de geloofwaardigheid van die vrees meteen ondermijnt.

U stelt dat u vanaf april 2023 telefonisch werd bedreigd (CGVS p 9). Er werd u gevraagd wie achter deze bedreigingen zat. U stelde dat u dat niet wist en u weet zelfs niet of deze mensen tot een specifieke groepering of bende behoren. De enige informatie die u kan geven, is dat het wellicht om ex-gedetineerden ging die rond die tijd werden vrijgelaten uit de gevangenis waar u eerder had gewerkt (CGVS p 11). Ook toen u gevraagd werd wat u vreest bij een terugkeer naar Colombia, hield u zich op de vlakte in uw verklaringen en stelde u dat u vreest vermoord te worden door de 'mensen die jullie daar verdreven hebben' (CGVS p 15).

Als het inderdaad gaat om personen die op dat moment recent waren vrijgelaten uit de gevangenis waar u gewerkt had, zou verwacht kunnen worden dat u er alles aan doet om te achterhalen wie rond die tijd was vrijgekomen en hiertoe uw netwerk aanspreekt. U stelt dat u met een luitenant op rust en met vertegenwoordigers van de SIJIN sprak, die u allemaal aanraadden om de nodige informatie aan het Openbaar Ministerie door te spelen. U verklaart dat u geen informatie meer kon krijgen via het gevangeniswezen zelf omdat u toen al op pensioen was (CGVS 19). Dit valt moeilijk te rijmen met de ernst van de situatie: als uw leven werkelijk in gevaar is, lijkt het logisch dat u uw ex-collega's zou aanspreken en alle andere mogelijke stappen zou zetten met het oog op het identificeren van uw vijanden, temeer aangezien die informatie de strafrechtelijke vervolging van uw belagers sterk zou vergemakkelijken en dus essentieel was voor het herwinnen van uw veiligheid.

Wat ook opvalt is dat u niet kan verklaren waarom net u in 2023 in het vizier van criminelen kwam.

De gevangenis waar u had gewerkt beschikt immers over niet minder dan 290 cipiers (CGVS p 13). U was bovendien al meer dan een jaar gepensioneerd op het moment dat de problemen begonnen (CGVS p 11) en had voorafgaand aan 2023 nooit gelijkaardige problemen gekend (CGVS p 12). In dat licht is het wel erg opmerkelijk dat bepaalde criminelen het in 2023 opeens zo sterk op u persoonlijk gemunt kregen.

U kan weliswaar twee concrete voorbeelden geven van andere cipiers die werden vermoord, maar verklaart ook dat de link tussen deze moorden en hun werk 'schijnbaar' was en dat er 'gezegd werd' dat het om vergelding ging (CGVS p 13). De moorden vonden bovendien reeds plaats in 2021, lang voor u zelf problemen begon te kennen met criminelen die in 2023 zouden vrijgekomen zijn (CGVS p 14). Een derde voorbeeld dat u kan geven dateert dan weer van heel wat later, namelijk van twee weken voor uw persoonlijk onderhoud eind februari 2024 (CGVS p 14). U stelt bovendien nadrukkelijk dat u geen weet hebt van andere ex-collega's die rond dezelfde periode in de problemen kwamen (CGVS p 14). Met andere woorden, de op dat moment vrijgelaten misdadigers moeten het dus louter op u gemunt gehad hebben en niet op uw collega's.

U werd geconfronteerd met de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat u pas meer dan een jaar na uw pensioen problemen begon te krijgen door uw werk en dat u de enige onder uw (ex-)collega's was die Colombia moest verlaten. U stelde dat u uw werk altijd goed had gedaan en daardoor veel vijanden had gemaakt in criminele milieus en dat u helemaal niet op de hoogte bent van hoe het uw vroegere collega's is vergaan na uw pensioen (CGVS p 15). Die verklaringen kunnen echter niet volstaan om de bedreigingen aan uw adres aannemelijk te maken: het zou namelijk wel erg opmerkelijk zijn mocht u toevallig de enige cipier in de hele gevangenis geweest zijn die haar werk naar behoren uitvoerde en zo de gedetineerden tegen zich in het harnas joeg. Bovendien getuigt het feit dat u niet op de hoogte bent van eventuele gelijkaardige gevallen onder uw ex-collega's van een opmerkelijke desinteresse in uw problemen, die de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt.

Uit het optreden van uw belagers zoals u het schetst blijkt bovendien niet dat u werkelijk te maken hebt met mensen die u effectief willen vermoorden. Die vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees om terug te keren naar Colombia.

De personen die u uit Colombia zouden hebben verdreven, naar uw vermoeden vrijgelaten ex-gedetineerden, willen in wezen enkel wraak op u nemen omwille van wat u in de gevangenis deed. Verder hebben zij geen concrete eisen tegenover u (CGVS p 11). U bent ervan overtuigd dat die wraak de vorm van moord zal aannemen (CGVS p 15).

Aangezien u dus meent dat deze personen u zonder meer wilden vermoorden, is het moeilijk te geloven dat zij uw huis en zelfs slaapkamer binnendrongen en verschillende objecten meenamen terwijl jullie sliepen zonder u of uw echtgenoot ook maar een haar te krenken (CGVS p 9, p 18). Bij de inbraak ging het om dezelfde personen die u niet veel later zouden beginnen te bedreigen (CGVS p 18). Als deze criminelen werkelijk tot enige doel hadden om u te vermoorden, kan worden verondersteld dat deze inbraak daartoe de perfecte gelegenheid was. U sliep immers en was zich niet bewust van het gevaar. De inbrekers moeten u

logischerwijs hebben gezien en herkend aangezien zij tot in de slaapkamer doordrongen (CGVS p 9, p 18). Met andere woorden, tijdens de inbraak hadden uw vijanden ruimschoots de kans om hun enige doel –wraak op u nemen in de vorm van moord- te verwezenlijken. Dat zij dit niet deden, ondermijnt volkomen de geloofwaardigheid van uw relaas en de ernst van uw vrees. U werd nadrukkelijk gevraagd of uw belagers u niet hadden kunnen vermoorden of iets hadden kunnen aandoen tijdens de inbraak. U beaamt dat het eigenaardig is dat een dergelijke escalatie op dat moment uitbleef en benadrukt dat u niet weet waarom u op dat moment niets werd aangedaan (CGVS p 19).

Ook na afloop van de inbraak bleven verdere moordpogingen volkomen uit, ondanks de vele bedreigingen en het feit dat uw vijanden dus op de hoogte waren van zowel uw adres als de informatie die in uw smartphone te vinden was (CGVS p 9-10). U verklaart weliswaar dat u kon beschikken over politiebescherming, maar u maakt geen melding van incidenten waarbij die politiebescherming daadwerkelijk noodzakelijk was om geweld te vermijden (CGVS p 8-10). U vertelt bovendien dat uw vijanden ondanks die politiebescherming er toch in slaagden om tot erg dicht bij uw echtgenoot en dochter te komen in hun dagelijkse bezigheden (CGVS p 9).

Ter staving van deze politiebescherming maakte u enkele documenten over. U legt een aangifte neer die u deed bij het parket. Het document bevat uw verklaringen over de gebeurtenissen, alsook een aanvraagformulier voor politiebescherming. U legt ook kopieën neer van enkele documenten en foto's betreffende de politiebescherming die u gedurende enige tijd ontving.

Deze documenten tonen aan dat u naar de Colombiaanse autoriteiten stapte om bescherming te krijgen en dat u ook daadwerkelijk enkele beschermingsmaatregelen toegekend kreeg. Ze kunnen echter niet volstaan om te bewijzen dat er in Colombia daadwerkelijk ex-gedetineerden eropuit zijn om u te vermoorden of dat u daadwerkelijk bescherming nodig had.

Uit de klacht en de aanvraag van beschermingsmaatregelen blijkt nergens dat er een gedegen onderzoek werd gevoerd naar de aard, waarachtigheid en ernst van de problemen die u tegenover het parket uiteenzette. Voor zover uit het document op te maken valt, werden u beschermingsmaatregelen van preventieve aard toegekend op basis van uw eigen verklaringen.

Uit de documenten die u neerlegt in verband met die politiebescherming, blijkt dat u politiebescherming kreeg van 19 maart 2023 tot 9 augustus 2023, minder dan een week voor uw vertrek uit Colombia op 15 augustus 2023 (CGVS p 13). Bovendien wijzen de documenten er, net als uw verklaringen, niet op dat die politiebescherming daadwerkelijk nodig was: steevast werd er bij de politiebezoeken genoteerd dat er 'geen nieuwe ontwikkeling' was ('sin novedad').

Daarenboven staat op één van de documenten als opmerking bij het laatste politiebezoek geschreven dat u afstand deed van de beschermingsmaatregel omwille van het feit dat uit het land vertrok. Die vaststelling is in strijd met uw verklaring dat de politiebescherming op een bepaald moment werd stopgezet (CGVS p 9) maar in lijn met het feit dat u kennelijk tot heel kort voor uw vertrek uit Colombia gebruik kon maken van deze bescherming. Samengevat volstaan de documenten die u omtrent uw politiebescherming neerlegt dus niet om aan te tonen dat u die bescherming nodig had, noch dat deze kennelijk louter preventieve maatregelen op ongeoorloofde wijze werden stopgezet.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd hoe u nog maandenlang in Colombia kon blijven zonder dat er ook maar één poging tot moord ondernomen werd. U stelde dat u in die periode regelmatig van woonplaats veranderde (CGVS p 18).

Echter, gezien het feit dat u zichzelf in veiligheid kon brengen door zich niet meer in uw gewoonlijke woonst op te houden, is het opmerkelijk dat u niet in overweging nam om zich elders in Colombia te vestigen.

Toen u werd gevraagd of het niet mogelijk zou zijn om zich in een andere stad dan Cali te vestigen, stelde u van niet, omdat u naar eigen zeggen weet dat u overal in Colombia gevaar zou lopen. U kan echter niet afdoende verduidelijken waarom dat het geval zou zijn: u stelt desgevraagd heel vaag dat 'die misdadige bendes uit Cali in heel Colombia opereren' (CGVS p 20). Aangezien u, zoals eerder vermeld, niet werkelijk weet met welke criminelen of criminele bende u te maken zou hebben, kan u logischerwijs onmogelijk de reikwijdte van die bende inschatten, als het al een netwerk betreft. Het feit dat u er zonder duidelijke reden voor koos om zich niet buiten Cali te vestigen, onderstreept andermaal het gebrek aan geloofwaardigheid van uw vrees.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw problemen met deze onbekende criminelen kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een

ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt diverse screenshots voor van bedreigingen die u via tekstbericht ontving, alsook audio-opnames van telefonische bedreigingen. Aangezien deze bedreigingen door eender wie verstuurd of ingesproken kunnen zijn, is de bewijskracht van deze stukken onbestaande.

Naast de hierboven besproken problemen, die de kern van uw vrees vormen, haalt u ook nog twee andere problemen aan. U verklaart dat u in de regio van uw geboorteplaats Tunia opgroeide in een context van guerrillablokkades en gewapende confrontaties (CGVS p 16). Dit betreft echter een algemene context waaraan u zich reeds verscheidene decennia onttrokken hebt en waarover u naar eigen zeggen geen actuele vrees meer koestert (CGVS p 15).

U haalt ook aan dat uw minderjarige dochter in het opvangcentrum in België het slachtoffer werd van een poging tot aanranding door enkele Palestijnse jongens. Uw dochter ondernam als gevolg hiervan een poging tot zelfdoding (CGVS p 10). Hoewel bijzonder betreurenswaardig, houdt deze gebeurtenis op geen enkele wijze verband met uw vrees om terug te keren naar Colombia en is deze als dusdanig dus ook niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die inhoudelijk betrekking hebben op de problemen waarvoor u internationale bescherming zoekt, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden, aangezien zij niet raken aan elementen die in deze beslissing worden betwist.

U legt uw paspoort voor, alsook die van uw echtgenoot en dochter, de identiteitskaart van uw man, de geboorteakte van uw dochter, jullie huwelijksakte en een kopie van uw eigen identiteitskaart. Deze documenten kunnen echter louter jullie identiteit en burgerlijke staat staven, elementen die in deze beslissing geenszins ter discussie staan.

U legt uw kaart van de Internationale Wetenschappelijke Onderneming voor Dactyloscopie voor, alsook een kopie van uw arbeidskaart van Inpec. Deze documenten kunnen hoogstens uw carrière in het Colombiaanse gevangeniswezen staven, die hier op zich niet worden betwist. Deze documenten bevatten echter geen enkele indicatie dat u op grond van uw voormalige tewerkstelling problemen kende, noch dat die een toekomstige vrees in uw hoofde zou impliceren.

U legt diverse krantenartikels en nieuwsberichten neer die betrekking hebben op moorden op functionarissen van Inpec. Het CGVS ontkent niet dat dergelijke incidenten plaatsvinden, maar benadrukt dat het nog steeds aan u toekomt om in concreto aan te tonen dat in uw hoofde een gegronde en actuele vrees voor vervolging bestaat op basis van uw voormalige beroepsactiviteiten, temeer aangezien u deze activiteiten reeds jaren geleden neerlegde. U hebt nagelaten een dergelijke vrees te concretiseren of aannemelijk te maken, zoals hierboven wordt gemotiveerd. Aangezien geen van deze artikels betrekking heeft op uw eigen individuele zaak, kunnen ze dan ook niet volstaan om deze te staven.

U legt kopieën van uw Belgische huur- en arbeidscontracten neer. Deze houden op geen enkele wijze verband met uw problemen in of vrees tegenover uw land van herkomst, en zijn als dusdanig dan ook geenszins relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft

de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de vernippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ("massacres"), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de echtgenoot van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...) 1987 geboren in Cali (departement Valle del Cauca). Daar woonde u ook uw hele leven. U hangt de katholieke strekking van het christendom aan en hebt geen politieke activiteiten. U werkte in Colombia als commercieel adviseur. Uw vader en één van uw broers zijn overleden. Uw moeder, uw nog levende broer en uw zus wonen in Cali. Uw echtgenote M. F. N. Z. (...) kwam samen met u naar België en diende net als u een verzoek om internationale bescherming in. U en L. C. (...) hebben een minderjarige dochter genaamd A. I. M. N. (...), die zich bij jullie in België bevindt.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenote M. F. N. Z. (...) (zie ook hieronder):

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw vrouw M. F. (...) de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw vrouw (CGVS p 10, CGVS M. F. (...) p 16) en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw vrouw die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partijen voeren aan dat de argumenten van de bestreden beslissingen niet overtuigen en voeren een betoog over de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Zij menen dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan en trachten als volgt een aantal motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen:

“a. Verleden als cipier – verzoeker

6.- Verzoeker legde duidelijke, overtuigende en consequente verklaringen af over zijn job.

Verzoeker legde verder in deze lijn verschillende documenten neer waaruit blijkt dat hij weldegelijk een een cipier geweest is in Colombia.

Het profiel van verzoeker kan aldus niet ter discussie staan.

Verzoeker heeft getracht zijn jobinhoud zo uitgebreid mogelijk uiteen te zetten. Verzoeker vraagt Uw Raad in deze rekening te willen houden met zijn specifiek profiel.

Het valt dan ook te betreuren dat het CGVS enkel negatieve interpretaties aan het verhoor verleent en verzoeker niet het voordeel van de twijfel geeft.

b. Problemen met ex-gedetineerden

6.- Verzoekster heeft in eerste instantie van verzoeker vernomen hoe hij bedreigd werd.

Het moge verder niet verwonderen dat voor de (ex)-cipiers van Colombia de intimidaties door ex-gedetineerden deel uitmaken van het dagelijkse leven.

Verzoeker gaf in het verloop van het verhoor meerdere malen gedetailleerde informatie over de bedreigingen die hij ontvangen heeft. Klaarblijkelijk volstonden deze gegevens niet omdat het niet dat ene gegeven was dat verweerder in gedachten had.

Het recedivegevaar ligt verder in deze lijn in Colombia zeer hoog.

Het verhaal van verzoeker komt dan ook als geloofwaardig over.

Verzoekers hebben alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen, waaronder ook politiebescherming, totdat zij geen andere oplossing meer zagen dan hun herkomstland te verlaten. Het is aldus niet redelijk van de verwerende partij om hun vrees om die reden in twijfel te trekken, zoals zij tevens verder in de beslissing doet.

Verzoeker wenst nog verder in deze lijn te benadrukken dat uit bovenstaande volgt dat verweerder op dit punt niet doorgevraagd heeft, zodat verzoeker alle onduidelijkheid uit de wereld kon helpen of meer details kon verschaffen. Verweerder blijft in gebreke en weerhoudt enkel en alleen negatieve interpretaties aan het verhoor van verzoeker.

Verzoeker verdient het voordeel van de twijfel. Het zou zéér redelijk geweest zijn om verzoekster opnieuw te horen aangaande deze elementen en haar de kans te geven het één en ander nader toe te lichten...

c. Politiebescherming

7.- Het CGVS stelt inzake dat:

“(...)”

Verzoekers kunnen de denkwijze van het CGVS maar moeilijk begrijpen. Het CGVS betwist immers niet dat verzoekers weldegelijk bescherming toegewezen gekregen hebben.

Zij begrijpen dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar Colombia

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekers.

Verzoekers menen dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

d. Lidmaatschap INPEC

9.- Het CGVS stelt hierover het volgende:

“(...)”

Verzoekers legden hierover duidelijke en samenhangende verklaringen voor af.

Verzoekers wensen verder te verwijzen naar volgend krantenartikel¹:

“(...)”

De verwerende partij lijkt het gevangeniswezen in Colombia met deze in België te vergelijken, wat uiteraard volledig misplaatst is.

Het gevangeniswezen in Colombia is immers corrupt en geïnfilteerd door bendeleden, waardoor de overheid niets kan/wil ondernemen om hen te beschermen.

Dit blijkt ook uit objectieve rapporten: de politie in Colombia is weldegelijk bijzonder corrupt en werkt vaak samen met bendeleden en informatie doorspeelt naar hen.²

Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van het gevangeniswezen in Colombia niet kent. Verzoekers en hun gezin werden bedreigd. Zij konden geen kant meer op.

Zij begrijpen dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar Colombia

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekers.

Verzoekers menen dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus."

Zij besluiten:

"9.- Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoekers onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan 'cherry picking' doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoekers trachten te ondermijnen.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoekers duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoekers een ernstige vrees voor vervolging kennen, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoekers absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoekers hebben nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die zij dienden te ondergaan.

Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het persoonlijk onderhoud van verzoekers is op geen enkel punt diepgaand. Verweerder diende verder door te vragen zodat verzoekers eventuele onduidelijkheden konden uitklaren.

Het feit dat verweerder over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan. Verzoekers zijn tot het uiterste gegaan in hun medewerkingsplicht en hebben alle vragen inhoudelijk beantwoord alsook getracht keer op keer te verklaren waarom zij niet op de hoogte waren van bepaalde details.

Doch slaagt verweerder er in om hun asiolverhaal van tafel te vegen door het geven van slechts vier zeer vage argumenten.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 oktober 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer samen met de COI Focus "Colombia. Beschermingsmogelijkheden" van 14 mei 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "midde" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit beginsel geschonden achten.

2.3.1.2. Aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van artikel 4.1 van de richtlijn

2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Bovendien geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij omwille van haar beroep als cipier meer dan een jaar na haar pensioen bedreigingen begon te ontvangen en dat zij als gevolg daarvan een ernstig risico loopt bij terugkeer naar Colombia nu (i) zij niet weet wie zij concreet vreest in Colombia, (ii) zij niet kan verklaren waarom net zij in 2023 in het vizier van criminelen kwam, (iii) uit het optreden van haar belagers zoals zij dit schetst niet blijkt dat zij werkelijk te maken heeft met mensen die haar effectief willen vermoorden, (iv) de documenten die zij voorlegt ter staving van de politiebescherming die zij ontving niet kunnen volstaan om aan te tonen dat zij die bescherming nodig had, noch dat deze kennelijk louter preventieve maatregelen op ongeoorloofde wijze werden stopgezet en (v) zij niet in overweging nam om zich elders in Colombia te vestigen, omdat (B) de context van guerrillablokkades en gewapende confrontaties in de regio van haar geboorteplaats een algemene context betreft waaraan zij zich reeds verscheidene decennia onttrokken heeft en waarover zij naar eigen zeggen geen actuele vrees meer koestert, omdat (C) de poging tot zelfdoding die haar minderjarige dochter ondernam nadat zij in het opvangcentrum in België het slachtoffer werd van een poging tot aanranding op geen enkele wijze verband houdt met haar vrees om terug te keren naar Colombia en als dusdanig dus ook niet relevant is voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, omdat (D) de documenten die zij neerlegt niet tot een andere appreciatie kunnen leiden en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de asielmotieven van verzoeker volledig gebaseerd zijn op deze van verzoekster en verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden, waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden vermoord door de personen die verzoekster bedreigden. Verzoekster zou in 2021 met pensioen zijn gegaan nadat zij de laatste vijf jaar daarvoor als cipier gewerkt had in het Penitentiair Centrum van Cali. Op 16 maart 2023 zou er zijn ingebroken in de woning van verzoekende partijen en eind april 2023 zou verzoekster telefonische bedreigingen zijn beginnen ontvangen. Zij zou kort politiebescherming hebben gekregen maar door een personeelstekort zou hieraan een einde zijn gekomen. De bedreigingen zouden zijn verdergegaan en verzoekende partijen beslisten als gevolg daarvan uiteindelijk om hun land te verlaten. Daarnaast verklaren verzoekende partijen nog dat hun dochter in het opvangcentrum in België het slachtoffer werd van een poging tot aanranding, waarna zij psychologische problemen kende en een poging tot zelfdoding ondernam. Tot slot haalt verzoekster nog aan dat zij in de regio van haar geboorteplaats opgroeide in een context van guerrillablokkades en gewapende confrontaties.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van verzoekster dat zij omwille van haar beroep als cipier meer dan een jaar na haar pensioen bedreigingen begon te ontvangen en dat zij als gevolg daarvan een ernstig risico loopt bij terugkeer naar Colombia.

Om tot deze vaststelling te komen overweegt de adjunct-commissaris terecht dat de geloofwaardigheid van die vrees ten eerste al meteen wordt ondermijnd doordat verzoekster niet weet wie zij concreet vreest in Colombia. Hierover wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster als volgt gesteld:

“U stelt dat u vanaf april 2023 telefonisch werd bedreigd (CGVS p 9). Er werd u gevraagd wie achter deze bedreigingen zat. U stelde dat u dat niet wist en u weet zelfs niet of deze mensen tot een specifieke groepering of bende behoren. De enige informatie die u kan geven, is dat het wellicht om ex-gedetineerden ging die rond die tijd werden vrijgelaten uit de gevangenis waar u eerder had gewerkt (CGVS p 11). Ook toen u gevraagd werd wat u vreest bij een terugkeer naar Colombia, hield u zich op de vlakte in uw verklaringen en stelde u dat u vreest vermoord te worden door de ‘mensen die jullie daar verdreven hebben’ (CGVS p 15). Als het inderdaad gaat om personen die op dat moment recent waren vrijgelaten uit de gevangenis waar u gewerkt had, zou verwacht kunnen worden dat u er alles aan doet om te achterhalen wie rond die tijd was vrijgekomen en hiertoe uw netwerk aanspreekt. U stelt dat u met een luitenant op rust en met vertegenwoordigers van de SIJIN sprak, die u allemaal aanraadden om de nodige informatie aan het Openbaar Ministerie door te spelen. U verklaart dat u geen informatie meer kon krijgen via het gevangeniswezen zelf omdat u toen al op pensioen was (CGVS 19). Dit valt moeilijk te rijmen met de ernst van de situatie: als uw leven werkelijk in gevaar is, lijkt het logisch dat u uw ex-collega’s zou aanspreken en alle andere mogelijke stappen zou zetten met het oog op het identificeren van uw vijanden, temeer aangezien die informatie de strafrechtelijke vervolging van uw belagers sterk zou vergemakkelijken en dus essentieel was voor het herwinnen van uw veiligheid.”

Verzoekende partijen betwisten dit niet. Zij wijzen er in hun verzoekschrift niet dienstig op dat het profiel van “verzoeker” (zij bedoelen allicht verzoekster) als gewezen cipier in Colombia niet ter discussie kan staan, nu dit nergens in de bestreden beslissingen in twijfel wordt getrokken. Ook brengen zij geen informatie bij waaruit blijkt – en uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet – dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging waarbij alle (ex-)cipiers het slachtoffer worden van vervolging door ex-gedetineerden. Bijgevolg moeten zij een vrees voor vervolging *in concreto* aantonen. Zij blijven daartoe echter in gebreke.

Naast het voorgaande vindt de adjunct-commissaris het opvallend dat verzoekster niet kan verklaren waarom net zij in 2023 in het vizier van criminelen kwam, meent hij dat de geloofwaardigheid van de vrees van verzoekende partijen om terug te keren naar Colombia verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat uit het optreden van haar belagers zoals verzoekster dit schetst niet blijkt dat verzoekster werkelijk te maken heeft met mensen die haar effectief willen vermoorden en acht hij de documenten die verzoekster voorlegt ter staving van de politiebescherming die zij ontving onvoldoende om aan te tonen dat zij die bescherming nodig had en dat deze kennelijk louter preventieve maatregelen op ongeoorloofde wijze werden stopgezet. De adjunct-commissaris overweegt wat dit betreft in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster het volgende:

“Wat ook opvalt is dat u niet kan verklaren waarom net u in 2023 in het vizier van criminelen kwam. De gevangenis waar u had gewerkt beschikt immers over niet minder dan 290 cipiers (CGVS p 13). U was bovendien al meer dan een jaar gepensioneerd op het moment dat de problemen begonnen (CGVS p 11) en had voorafgaand aan 2023 nooit gelijkaardige problemen gekend (CGVS p 12). In dat licht is het wel erg opmerkelijk dat bepaalde criminelen het in 2023 opeens zo sterk op u persoonlijk gemunt kregen. U kan weliswaar twee concrete voorbeelden geven van andere cipiers die werden vermoord, maar verklaart ook dat de link tussen deze moorden en hun werk ‘schijnbaar’ was en dat er ‘gezegd werd’ dat het om

vergoeding ging (CGVS p 13). De moorden vonden bovendien reeds plaats in 2021, lang voor u zelf problemen begon te kennen met criminelen die in 2023 zouden vrijgekomen zijn (CGVS p 14). Een derde voorbeeld dat u kan geven dateert dan weer van heel wat later, namelijk van twee weken voor uw persoonlijk onderhoud eind februari 2024 (CGVS p 14). U stelt bovendien nadrukkelijk dat u geen weet hebt van andere ex-collega's die rond dezelfde periode in de problemen kwamen (CGVS p 14). Met andere woorden, de op dat moment vrijgelaten misdadigers moeten het dus louter op u gemunt gehad hebben en niet op uw collega's.

U werd geconfronteerd met de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat u pas meer dan een jaar na uw pensioen problemen begon te krijgen door uw werk en dat u de enige onder uw (ex-)collega's was die Colombia moest verlaten. U stelde dat u uw werk altijd goed had gedaan en daardoor veel vijanden had gemaakt in criminele milieus en dat u helemaal niet op de hoogte bent van hoe het uw vroegere collega's is vergaan na uw pensioen (CGVS p 15). Die verklaringen kunnen echter niet volstaan om de bedreigingen aan uw adres aannemelijk te maken: het zou namelijk wel erg opmerkelijk zijn mocht u toevallig de enige cipier in de hele gevangenis geweest zijn die haar werk naar behoren uitvoerde en zo de gedetineerden tegen zich in het harnas joeg. Bovendien getuigt het feit dat u niet op de hoogte bent van eventuele gelijkaardige gevallen onder uw ex-collega's van een opmerkelijke desinteresse in uw problemen, die de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt.

Uit het optreden van uw belagers zoals u het schetst blijkt bovendien niet dat u werkelijk te maken hebt met mensen die u effectief willen vermoorden. Die vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees om terug te keren naar Colombia.

De personen die u uit Colombia zouden hebben verdreven, naar uw vermoeden vrijgelaten ex-gedetineerden, willen in wezen enkel wraak op u nemen omwille van wat u in de gevangenis deed. Verder hebben zij geen concrete eisen tegenover u (CGVS p 11). U bent ervan overtuigd dat die wraak de vorm van moord zal aannemen (CGVS p 15).

Aangezien u dus meent dat deze personen u zonder meer wilden vermoorden, is het moeilijk te geloven dat zij uw huis en zelfs slaapkamer binnendrongen en verschillende objecten meenamen terwijl jullie slapen zonder u of uw echtgenoot ook maar een haar te krenken (CGVS p 9, p 18). Bij de inbraak ging het om dezelfde personen die u niet veel later zouden beginnen te bedreigen (CGVS p 18). Als deze criminelen werkelijk tot enige doel hadden om u te vermoorden, kan worden verondersteld dat deze inbraak daartoe de perfecte gelegenheid was. U sliep immers en was zich niet bewust van het gevaar. De inbrekers moeten u logischerwijs hebben gezien en herkend aangezien zij tot in de slaapkamer doordrongen (CGVS p 9, p 18). Met andere woorden, tijdens de inbraak hadden uw vijanden ruimschoots de kans om hun enige doel –wraak op u nemen in de vorm van moord- te verwezenlijken. Dat zij dit niet deden, ondermijnt volkomen de geloofwaardigheid van uw relaas en de ernst van uw vrees. U werd nadrukkelijk gevraagd of uw belagers u niet hadden kunnen vermoorden of iets hadden kunnen aandoen tijdens de inbraak. U beaamt dat het eigenaardig is dat een dergelijke escalatie op dat moment uitbleef en benadrukt dat u niet weet waarom u op dat moment niets werd aangedaan (CGVS p 19).

Ook na afloop van de inbraak bleven verdere moordpogingen volkomen uit, ondanks de vele bedreigingen en het feit dat uw vijanden dus op de hoogte waren van zowel uw adres als de informatie die in uw smartphone te vinden was (CGVS p 9-10). U verklaart weliswaar dat u kon beschikken over politiebescherming, maar u maakt geen melding van incidenten waarbij die politiebescherming daadwerkelijk noodzakelijk was om geweld te vermijden (CGVS p 8-10). U vertelt bovendien dat uw vijanden ondanks die politiebescherming er toch in slaagden om tot erg dicht bij uw echtgenoot en dochter te komen in hun dagelijkse bezigheden (CGVS p 9).

Ter staving van deze politiebescherming maakte u enkele documenten over. U legt een aangifte neer die u deed bij het parket. Het document bevat uw verklaringen over de gebeurtenissen, alsook een aanvraagformulier voor politiebescherming. U legt ook kopieën neer van enkele documenten en foto's betreffende de politiebescherming die u gedurende enige tijd ontving.

Deze documenten tonen aan dat u naar de Colombiaanse autoriteiten stapte om bescherming te krijgen en dat u ook daadwerkelijk enkele beschermingsmaatregelen toegekend kreeg. Ze kunnen echter niet volstaan om te bewijzen dat er in Colombia daadwerkelijk ex-gedetineerden eropuit zijn om u te vermoorden of dat u daadwerkelijk bescherming nodig had.

Uit de klacht en de aanvraag van beschermingsmaatregelen blijkt nergens dat er een gedegen onderzoek werd gevoerd naar de aard, waarachtigheid en ernst van de problemen die u tegenover het parket uiteenzette. Voor zover uit het document op te maken valt, werden u beschermingsmaatregelen van preventieve aard toegekend op basis van uw eigen verklaringen.

Uit de documenten die u neerlegt in verband met die politiebescherming, blijkt dat u politiebescherming kreeg van 19 maart 2023 tot 9 augustus 2023, minder dan een week voor uw vertrek uit Colombia op 15 augustus 2023 (CGVS p 13). Bovendien wijzen de documenten er, net als uw verklaringen, niet op dat die politiebescherming daadwerkelijk nodig was: steevast werd er bij de politiebezoeken genoteerd dat er 'geen nieuwe ontwikkeling' was ('sin novedad').

Daarenboven staat op één van de documenten als opmerking bij het laatste politiebezoek geschreven dat u afstand deed van de beschermingsmaatregel omwille van het feit dat uit het land vertrok. Die vaststelling is in strijd met uw verklaring dat de politiebescherming op een bepaald moment werd stopgezet (CGVS p 9) maar

in lijn met het feit dat u kennelijk tot heel kort voor uw vertrek uit Colombia gebruik kon maken van deze bescherming. Samengevat volstaan de documenten die u omtrent uw politiebescherming neerlegt dus niet om aan te tonen dat u die bescherming nodig had, noch dat deze kennelijk louter preventieve maatregelen op ongeoorloofde wijze werden stopgezet.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd hoe u nog maandenlang in Colombia kon blijven zonder dat er ook maar één poging tot moord ondernomen werd. U stelde dat u in die periode regelmatig van woonplaats veranderde (CGVS p 18).

Echter, gezien het feit dat u zichzelf in veiligheid kon brengen door zich niet meer in uw gewoonlijke woonst op te houden, is het opmerkelijk dat u niet in overweging nam om zich elders in Colombia te vestigen.

Toen u werd gevraagd of het niet mogelijk zou zijn om zich in een andere stad dan Cali te vestigen, stelde u van niet, omdat u naar eigen zeggen weet dat u overal in Colombia gevaar zou lopen. U kan echter niet afdoende verduidelijken waarom dat het geval zou zijn: u stelt desgevraagd heel vaag dat 'die misdadige bendes uit Cali in heel Colombia opereren' (CGVS p 20). Aangezien u, zoals eerder vermeld, niet werkelijk weet met welke criminelen of criminele bende u te maken zou hebben, kan u logischerwijs onmogelijk de reikwijdte van die bende inschatten, als het al een netwerk betreft. Het feit dat u er zonder duidelijke reden voor koos om zich niet buiten Cali te vestigen, onderstreept andermaal het gebrek aan geloofwaardigheid van uw vrees."

Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het zonder meer beweren dat "voor de (ex)-cipiers van Colombia de intimidaties door ex-gedetineerden deel uitmaken van het dagelijkse leven", het stellen dat verzoeker (zij bedoelen allicht verzoekster) gedetailleerde informatie gaf over de bedreigingen die zij ontvangen had, het wijzen op het hoge recidivegevaar in Colombia, het poneren dat zij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen hebben genomen en het uiten van hun onbegrip over de denkwijze van de adjunct-commissaris waar deze de documenten die verzoekster voorlegt ter staving van de politiebescherming die zij ontving onvoldoende acht om aan te tonen dat zij die bescherming nodig had en dat deze kennelijk louter preventieve maatregelen op ongeoorloofde wijze werden stopgezet, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Voor zover verzoekende partijen nog hekelen dat niet werd doorgevraagd over de door hen genomen voorzorgsmaatregelen opdat zij alle onduidelijkheid uit de wereld konden helpen of meer details konden verschaffen, stelt de Raad vast dat zij nalaten te concretiseren welke bijkomende vragen daarover dienden te worden gesteld, welke onduidelijkheden zij uit de wereld konden helpen en op welke wijze zij dit zouden hebben kunnen doen. Met een dergelijk summier betoog doen zij dan ook allerminst afbreuk aan de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen.

Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

"Naast de hierboven besproken problemen, die de kern van uw vrees vormen, haalt u ook nog twee andere problemen aan. U verklaart dat u in de regio van uw geboorteplaats Tunia opgroeide in een context van guerrillablokkades en gewapende confrontaties (CGVS p 16). Dit betreft echter een algemene context waaraan u zich reeds verscheidene decennia onttrokken hebt en waarover u naar eigen zeggen geen actuele vrees meer koestert (CGVS p 15).

U haalt ook aan dat uw minderjarige dochter in het opvangcentrum in België het slachtoffer werd van een poging tot aanranding door enkele Palestijnse jongens. Uw dochter ondernam als gevolg hiervan een poging tot zelfdoding (CGVS p 10). Hoewel bijzonder betreurenswaardig, houdt deze gebeurtenis op geen enkele wijze verband met uw vrees om terug te keren naar Colombia en is deze als dusdanig dus ook niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

“De documenten die u neerlegt ter staving van uw problemen met deze onbekende criminelen kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt diverse screenshots voor van bedreigingen die u via tekstbericht ontving, alsook audio-opnames van telefonische bedreigingen. Aangezien deze bedreigingen door eender wie verstuurd of ingesproken kunnen zijn, is de bewijskracht van deze stukken onbestaande.

(...)

De documenten die inhoudelijk betrekking hebben op de problemen waarvoor u internationale bescherming zoekt, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden, aangezien zij niet raken aan elementen die in deze beslissing worden betwist.

U legt uw paspoort voor, alsook die van uw echtgenoot en dochter, de identiteitskaart van uw man, de geboorteakte van uw dochter, jullie huwelijksakte en een kopie van uw eigen identiteitskaart. Deze documenten kunnen echter louter jullie identiteit en burgerlijke staat staven, elementen die in deze beslissing geenszins ter discussie staan.

U legt uw kaart van de Internationale Wetenschappelijke Onderneming voor Dactyloscopie voor, alsook een kopie van uw arbeidskaart van Inpec. Deze documenten kunnen hoogstens uw carrière in het Colombiaanse gevangeniswezen staven, die hier op zich niet worden betwist. Deze documenten bevatten echter geen enkele indicatie dat u op grond van uw voormalige tewerkstelling problemen kende, noch dat die een toekomstige vrees in uw hoofde zou impliceren.

U legt diverse krantenartikels en nieuwsberichten neer die betrekking hebben op moorden op functionarissen van Inpec. Het CGVS ontkent niet dat dergelijke incidenten plaatsvinden, maar benadrukt dat het nog steeds aan u toekomt om in concreto aan te tonen dat in uw hoofde een gegronde en actuele vrees voor vervolging bestaat op basis van uw voormalige beroepsactiviteiten, temeer aangezien u deze activiteiten reeds jaren geleden neerlegde. U hebt nagelaten een dergelijke vrees te concretiseren of aannemelijk te maken, zoals hierboven wordt gemotiveerd. Aangezien geen van deze artikels betrekking heeft op uw eigen individuele zaak, kunnen ze dan ook niet volstaan om deze te staven.

U legt kopieën van uw Belgische huur- en arbeidscontracten neer. Deze houden op geen enkele wijze verband met uw problemen in of vrees tegenover uw land van herkomst, en zijn als dusdanig dan ook geenszins relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”

Door in hun verzoekschrift te betogen dat zij over de door hen neergelegde documenten duidelijke en samenhangende verklaringen aflegden, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan deze motieven, waarin nergens kan worden gelezen dat hun het afleggen van onduidelijke of onsamenhangende verklaringen wordt verweten. Voorts kan uit het krantenartikel waaruit verzoekende partijen in hun verzoekschrift citeren – dat overigens betrekking heeft op een gevangenis in Bogotá en op bedreigingen die gericht waren tegen een gevangenisdirecteur – en uit de rapporten waaraan zij in hun verzoekschrift refereren, niet blijken dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging waarbij alle (ex-)cipiers het slachtoffer worden van vervolging door ex-gedetineerden. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoekende partijen verduidelijken niet – waaruit kan blijken dat de adjunct-commissaris het gevangeniswezen in Colombia zou vergelijken met dat in België, zodat verzoekende partijen niet dienstig aanvoeren dat zulke vergelijking misplaatst is.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen “de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan” en wegens deze negatieve interpretaties geen geloof hecht aan hun asielrelaas, beperken zij zich tot loutere beweringen zonder ook maar één van de hoger aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Zij tonen niet aan welke verklaringen volgens hen voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van de adjunct-commissaris tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat op de adjunct-commissaris geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaat om te besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat verzoekster omwille van haar beroep als cipier meer dan een jaar na haar pensioen bedreigingen begon te ontvangen en dat zij als gevolg daarvan een ernstig risico lopen bij terugkeer naar Colombia.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De adjunct-commissaris zet in de bestreden beslissingen het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

[files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf](#) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop deze analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Voor zover verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De verwijzing van verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekende partijen in meest ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN